

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121387117
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121387117.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ V. U. ml., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. XXX a 2/ V. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. XXX, o zaplatenie 23.022,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/61/2021-190 zo dňa 18. januára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a IV. zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom vo vyššie uvedenej právnej veci uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 26.176,89 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 1.416,30 Eur a 5 % ročným úrokom zo sumy 20.217,58 Eur od 18.12.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), v časti o zaplatenie sumy 2 800,- Eur konanie zastavil (výrok II.), v zostávajúcej časti o zaplatenie 296,- Eur žalobu zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 98 % (výrok IV.).

1.1. Z predložených listinných dôkazov zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanými Zmluvu o úvere č. 0782846 4 05 zo dňa 15.04.2014, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 33.300,- Eur na preklopenie obdobia, kým žalované splnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru. Zmluvné strany sa dohodli na ročnej úrokovej sadzbe úveru za prvý rok trvania úverového vzťahu vo výške 2,39 % a na ročnej úrokovej sadzbe úveru 5,39 % za druhý až piaty rok trvania vzťahu. Výška splátky úveru v prvom roku predstavovala sumu 66,33 Eur, v druhom až piatom roku úverového vzťahu sa žalované zaviazali úver splácať mesačnými splátkami po 149,58 Eur, splatnými 15. deň v mesiaci. Listom zo dňa 09.08.2018 právny predchodca žalobcu upozornil žalované na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v prípade, ak do 20.08.2018 nedôjde k úhrade dlžnej sumy vo výške 986,99 Eur. Žalované si výzvu prevzali 15.08.2018. Listom zo dňa 24.09.2018 bolo žalovaným oznámené, že ku dňu 21.09.2018 nastala mimoriadna splatnosť celého úveru vo výške 34.817,58 Eur. Predmetné oznámenie si žalované neprevzali na adrese trvalého pobytu v odbernej lehote. Žalované v písomnom uznaní dlhu (bez vyznačeného dátumu tohto právneho úkonu) uznali svoj dlh čo do dôvodu i do výšky vyčíslený ku dňu 25.10.2018 vo výške 35.151,34 Eur vrátene príslušenstva, ktorým je 5,39 % ročný úrok zo sumy 33.178,62 Eur od 26.10.2018 do zaplatenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 34.817,58 Eur od 26.10.2018 do zaplatenia. Následne uzatvorili s právnym predchodcom žalobcu

dohodu o splátkach zo dňa 26.11.2018, ktorou sa zaviazali svoj dlh splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 400,- Eur s tým, že boli upozornení, že neuhradenie ktorejkoľvek splátky bude mať za následok stratu možnosti splatiť dlžnú sumu v splátkach. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 77/2020 zo dňa 01.10.2020 (predovšetkým z prílohy k zmluve na č. I. 54) mal súd preukázané, že došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Právny predchodca žalobcu oznámil žalovaným postúpenie pohľadávky listom zo dňa 06.10.2020.

1.2. Súd prvej inštancie ustálil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalované čerpali úver vo výške 33.300,- Eur, čo okrem skutkových tvrdení žalobcu a zmluvných dojednaní preukazuje aj platobná história (č. I. 56), podľa ktorej došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 32.900,40 Eur dňa 13.05.2014 potom, ako si právny predchodca žalobcu v súlade s ustanovením čl. VIII, bod 8.1 zaúčtoval individuálne dojednaný poplatok za spracovanie úveru vo výške 399,60 Eur. Z platobnej histórie ustálil, že žalované si neplnili svoje povinnosti splácať medziúver riadne a včas, keď právny predchodca žalobcu vystavil 1. upomienku už dňa 31.12.2014, pričom žalované ani netvrdili, že by úver splácali spôsobom dohodnutým v zmluve o úvere. Žalobca listinnými dôkazmi preukázal, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru splnil zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, keď žalované v liste zo dňa 09.08.2018 upozornil na možnosť uplatnenia práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a žalované boli nepochybne v omeškaní viac ako tri mesiace, nakoľko výška omeškaných splátok predstavovala 986,99 Eur, čiže boli v omeškaní so zaplatením minimálne 7 splátok pri výške splátky 149,58 Eur, dohodnutej v druhom až piatom roku trvania úverového vzťahu. Námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom poukázal na to, že konanie sa začalo 04.06.2021 a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo dňa 21.09.2018 pre nezaplatenie splátky splatnej do 15.09.2018. Premlčacia doba by tak uplynula dňa 15.09.2021, pričom návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný pred týmto okamihom.

1.3. Tiež námietku žalovaných ohľadne nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na to, že nebolo preukázané, že došlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Názor žalovaných, že banka vôbec nemôže postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, považoval za nesprávny a zároveň aj v priamom rozpore so spomínaným ustanovením, na ktoré poukázali aj žalované vo svojich vyjadreniach. V čase postúpenia pohľadávky na žalobcu boli žalované v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to aj napriek opakovaným výzvam, ktoré nakoniec viedli k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a preto mu nič nebránilo v tom, aby mohol postúpiť pohľadávku zo zosplatneného úveru aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobca nemá bankovú licenciu, na ktorú skutočnosť poukázali žalované. Žalobca preukázal postúpenie pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok a postupca predmetné postúpenie oznámil žalovaným, čím je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie žaloby.

1.4. K námietkam žalovaných, ktoré poukazovali na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, avšak nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., a teda nie je na ňu možné aplikovať ustanovenia tohto zákona a ani posudzovať, či úver je alebo nie je bezúročný a bez poplatkov.

1.5. Pokiaľ žalobca v priebehu konania zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 2.800,- Eur, ktorú žalované uhradili postupnými splátkami po 400,- Eur po podaní žaloby, v tejto časti konanie zastavil.

1.6. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že po čiastočnom späťvzťatí žaloby bola žaloba podaná dôvodne vo výške istiny nezaplateného úveru, t.j. sumy 20.217,58 Eur. Okrem istiny úveru žalované zaviazal zaplatiť žalobcovi aj individuálne dojednané úroky z úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností zo zmluvy zaplatili, t.j. vo výške 3.156,36 Eur. Spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne vyčísleným sumou 3.093,95 Eur tak predstavuje dlh žalovaných celkovo sumu 26.467,89 Eur. Súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal sumu 296,- Eur predstavujúcu poplatky, ktoré neboli individuálne dojednané v spotrebiteľskej zmluve, pretože nebol predložený žiadny listinný dôkaz, z ktorého by vyplývala obojstranná dohoda o poplatkoch, pričom konštatoval, že Sadzobník poplatkov nepredstavuje dohodu zmluvných strán, pokiaľ nie je podpísaný tak veriteľom ako aj spotrebiteľom. Z uvedených dôvodov žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalované spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 26.176,89 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 1.416,30 Eur, ktorý pozostáva zo zákonného 5 % ročného úroku z omeškania za obdobie od 02.10.2020 do 17.12.2021 ako aj 5 % ročným úrokom zo

sumy 20.217,58 Eur od 18.12.2021 do zaplataenia. Súd prvej inštancie určil zákonnú trojdňovú lehotu na plnenie poukazujúc na to, že žalované síce navrhli, aby súd určil dlhšiu lehotu splatnosti v podobe splátok vo výške po 400,- Eur, avšak samotný návrh bez odôvodnenia nepovažoval za dostačujúci na konštatovanie, že v danom prípade ide o odôvodnený prípad na takéto rozhodnutie súdu. Pritom zároveň prihliadol na to, že žalovaným bolo opakovane umožnené svoj záväzok splácať v splátkach a boli aj poučené o následkoch nedodržania splátkového kalendára, pričom práve ich nedisciplinovanosť viedla k podaniu predmetnej žaloby.

1.7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 98 %, keď jeho úspech v konaní predstavoval 99 % a neúspech 1 %. Návrh žalovaných na aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku vyhodnotil ako nedôvodný, nakoľko v danej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa nevzhliadol.

2. V zákonnej lehote podali obe žalované (ďalej aj „odvolateľky“) odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výroku I. čo do veci samej a proti výroku IV. o trovách konania z dôvodov vymedzených ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, majú za to, že súd nadržíava úžerníckemu veriteľovi a jeho vymáhačovi. V úvode svojho odvolania opätovne (t.j. rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie) namietali, že veriteľ neskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a uvedenú povinnosť veriteľa opomenul preskúmať aj súd prvej inštancie. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkali, že z obsahu zmluvy nezistil existenciu neprijateľných podmienok, t.j. nekonal v súlade s § 298 ods. 1 a 2 CSP. Podľa ich názoru sudca sa tiež nezaujímal o vzájomné plnenia medzi spornými stranami a nevyužil svoju povinnosť podľa § 295 CSP, pričom oni viackrát žiadali potvrdenie o finančnom plnení v prospech žalobcu, čo ignoroval sudca aj samotný žalobca. Sudca neriešil ani nezákonnosť postúpenia pohľadávky banky na nie banku, len to stručne opísal vo svojom zamietavom rozsudku. Opakovane žiadali zamietnuť žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko nový žalobca nemá bankovú licenciu. Majú za to, že v danej veci nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Poukázali na to, že aj keď tento spor nie je o spotrebiteľskom úvere, stále ide o spotrebiteľský spor, pričom z matematického hľadiska je úplne jedno, či je zmluva bezúročná a bezpoplatková alebo súd uzná neprijateľné zmluvné podmienky, výsledok je totožný - dlžný spotrebiteľ má vrátiť veriteľovi len to, čo od neho reálne dostal. Prejednávajúci súd však nepristúpil k praktickej ochrane slabšej strany, keď zjavne nepodrobil zmluvnú dokumentáciu súdnej kontrole ani predbežnému právnenému posúdeniu. Majú za to, že zmluva veriteľa obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky aj vady, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a preukázateľne neboli dojednané individuálne. Po vecnej stránke zdôraznili, že žalobca nepreukázal požičanie sumy 33.000,- Eur výpisom z bankového účtu, t.j. nepredložil priamy dôkaz o výške reálne požičanej čiastky úveru/istiny (veritelia si obvykle pred reálnym prevodom čiastky úveru v prospech účtu spotrebiteľa siahnu svoj poplatok, alebo aj prvú splátku, preto zazmluvnená výška úveru nemusí byť totožná s reálne požičanou čiastkou úveru). Žalobca súdu predložil len svoj interný výpis z úveru, podľa ktorého sa pracným spôsobom dá vylúštiť, že oni uhradili veriteľovi spolu 14.306,58 Eur a postupníkovi 3.000,-Eur, čo je ale len podľa interného dokladu veriteľa a nie je možné predložené doklady považovať za relevantný dôkaz. Poplatky účtované prvotným veriteľom považujú za neprijateľnú zmluvnú podmienku veriteľa, podľa interného výpisu z úveru od veriteľa je napr. 15x poplatkov za upomienku po 15,-Eur a následne zmluvné pokuty za omeškanie. Žalobca v žalobe ani len neuviedol čiastku ich plnení v prospech prvotného veriteľa a uviedol iba plnenie 3 000,-Eur po postúpení pohľadávky, ale nedokázal sumu ich finančných plnení v prospech žalobcu. Žalované popreli sumu plnení v prospech veriteľa vyčíslených na sumu 17.306,58 Eur, pretože chýba relevantný dôkaz a táto suma môže byť podľa nich aj vyššia. Ak predpokladaná výška žalobcom poskytnutej istiny v prospech žalovaného je 33.300,00 Eur (prípadne menej), súčasne ak je pravda že oni uhradili žalobcovi len 17. 306,58 Eur, potom pri rešpektovaní existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve veriteľa by mal žalobca vrátiť žalovaným podľa výpočtu 33.300 mínus 17. 306,58 = 15 993,42 Eur plus cca 3.600,-Eur (9x400,-Eur), ktoré chýbajú vo finančnom prehľade veriteľa od 10/2020 do 06/2021! Dlh by mal byť teda v čiastke 12.393,42 Eur, a nie viac. Nárok uplatnený žalobcom vrátane trov konania v celom rozsahu neuznávajú. Zotrvali na tom, že súd prvej inštancie v tejto právnej veci o.i. : - nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, - rozhodoval aj keď na to neboli splnené procesné podmienky a súd bol nesprávne obsadený, - konanie zaťažil inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, kde o.i. nie je zrejmé, ako v súlade so zásadou rovnosti účastníkov,

resp. zásadami vyplývajúcimi z práva na spravodlivé súdne konanie ustálil skutkový stav, keď podstatné skutkové tvrdenia neboli v úplnosti ani len tvrdené, kľúčové prostriedky osvedčenia napr. vo forme listín neboli vôbec navrhnuté a neboli vôbec predložené a zároveň konal o nespôsobilom návrhu i keď ten mal byť odmietnutý, - súd na základe (ne)vykonaných dôkazov (resp. prostriedkov osvedčenia) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zároveň zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (s ohľadom na procesný postup súdu, napr. popretie skutkovo právnych tvrdení na uvedený stav a neúplnosť a nepresnosť návrhu bolo povinnosťou súdu vytvoriť žalovanému priestor, v rámci ktorého môže procesne konať a ktorým postupom dôjde k realizácii zaručených základných práv žalovaného, zaručených Ústavou SR a Dohovorom, t.j. právnymi normami z hľadiska právnej sily ústavnoprávneho charakteru, ktoré majú i v prípade tvrdeného konfliktu s obsahom normy obsiahnutej v zákone, s ohľadom na hierarchiu právnych predpisov prednosť), - vec nesprávne právne posúdil, - a postupom (aj výsledkom) súdu prvej inštancie došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, predovšetkým došlo k zásahu do základného práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy (základné právo na súdnu ochranu) a v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie). Vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré tu sú, majú za to, že uvedené rozhodnutie je nielen v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s konceptom Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu. Odvolateľky majú súčasne za to, že postupom (aj výsledkom) súdu prvej inštancie v tejto právnej veci došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, predovšetkým došlo k zásahu do základného práva: v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (základné právo na súdnu ochranu), v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), v zmysle čl. 20 Ústavy SR a postup (právo na vlastníctvo majetku) a postup súdu prvého stupňa aj predmetné rozhodnutie je rovnako v rozpore aj s ďalšími ústavnými normami (predovšetkým čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy, čl. 2 ods. 1 a 2 Ústavy, čl. 144 ods.1 Ústavy a čl. 152 ods. 4 Ústavy). Odvolateľky majú za to, že prvostupňový súd okrem toho, že si zjavne neprečítal ich vyjadrenia, tak zo svojej úradnej moci a úradnej povinnosti ani nepreveril zmluvnú dokumentáciu žalovaných s veriteľom. Na základe toho súd sám od seba neidentifikoval nekalé obchodné praktiky žalobcu a neprijateľné zmluvné podmienky. Zdôraznili, že sa jedná o spotrebiteľský spor, pričom predmetom sporu je spotrebiteľská úverová zmluva medzi stranami sporu, medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ďalej iba „OZ“), ktorá je plná neprijateľných zmluvných podmienok a následné dlžné plnenia za úver poskytnutý veriteľom, pričom veriteľ zatajuje pred žalobcom aj výšku reálnych vzájomných plnení istiny. Súd sa preukázateľne pri rozhodovaní o tejto spornej veci vydal cestou neodborného benevolentného a bezpracného konania, nebral do úvahy svoje povinnosti ochrany slabšej strany spotrebiteľa.“ Vzhľadom na uvedené navrhli rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie. Opakovane navrhli, aby súd z úradnej moci podrobil zmluvnú dokumentáciu súdnej kontrole a predbežnému právnemu posúdeniu. Navrhli vyžiadať od žalobcu všetky dôkazy o tom, že aké komplexné informácie mal žalobca o žalovaných k dispozícii pri zisťovaní a overovaní schopnosti žalovaných splácať služby poskytované prvotným dodávateľom/veriteľom, uložiť žalobcovi povinnosť v listinnej podobe predložiť Písomné potvrdenie - Kvitanciu o tom, že za predmetnú zmluvu bol dlh zo strany žalobcu úplne alebo čiastočne splnený. Súčasne žiadali, aby súd vykonal dôkaz výsluchom dodávateľa na osvedčenie preukázania vzájomne vykonaných plnení, pretože podľa ich názoru iba výsluchom veriteľa (nie jeho právneho zástupcu) môže súd dospieť k spravodlivému rozhodnutiu, pretože keď sa domáhali mimosúdnej dohody s pôvodným dodávateľom, ten ich hrubým spôsobom ignoroval a nemal záujem sa dohodnúť. Žiadajú, aby súd určil a vyhlásil zmluvné podmienky dodávateľa/veriteľa za neprijateľné a za nekalé obchodné praktiky vo výroku svojho rozhodnutia v súlade so zákonom. Súčasne odmietli platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnej protistrane a „obracajú sa na prvostupňový súd v súlade s platným znením Civilného sporového poriadku podľa § 262 ods.1 s použitím § 257 CSP so žiadosťou o zabezpečenie nepripustenia povinnosti platiť akékoľvek súdne trovy úžerníckej protistrane“.

2.1. V podanom odvolaní žalované tiež vzniesli námietku zaujatosti proti konajúcemu sudcovi súdu prvej inštancie so zreteľom na jeho vzťah k sporu majú za to, že úplne zanedbal svoje konanie v tomto spore po právnej stránke a aj po číselnej, matematickej. Uviedli, že o sudcovej zaujatosti sa žalovaní dozvedeli z rozsudku súdu zo dňa 18.01.2022 adresovaného žalovaným, a preto si túto námietku uplatňujú súčasne aj s Odvolaním žalovaných, v ktorom popísali dôvody, ktoré ich k takejto námietke viedli. Majú za to, že súčasťou práva na spravodlivý proces je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Majú pocit, že konajúci sudca je voči nim, spotrebiteľom, zaujatý. Tento pocit vychádza z toho, že sudca nebral do úvahy ich doterajšie argumenty a výhrady voči obsahu žaloby.

2.2. V podaní doručenom súdu dňa 23.03.2022 žalované doplnili po obsahovej stránke námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi v tom zmysle, že sudca Mgr. Robert Droppa v tejto právnej veci na jednej strane pozitívne identifikoval spotrebiteľský charakter sporu, ale súčasne z nepochopiteľných dôvodov v zmysle predmetného rozsudku v tejto veci preukázateľne podporil nezákonné konanie úžernického veriteľa cez nezmyselné a neodborné vyjadrenie o tom, že vraj súd v spornej zmluve nezistil žiadne neprijateľné zmluvné podmienky voči žalovanej strane a tak príkladne aj voči tisíckam iným ďalším spotrebiteľom, ktorých žalobca cez svojich obchodných partnerov a dražobných podvodníkom už pripravil a stále pripravuje aj o svoje bývanie, o strechy nad hlavou. Za takéto protispotrebiteľské a proúžernické konanie sú úžerníci v zastúpení žalobcu/veriteľa určite nadšení a sudcovi Mgr. Robert Droppa aj vďační. Konanie prvostupňového súdu a jeho konajúceho sudcu považujú za neodborné, za benevolentné voči nim, ktorého ohrozuje nielen úžernický žalobca, ale aj cestou sudcu aj konajúci okresný súd. A to všetko za stavu, že oni stále platia úžerníckej protistrane mesačne po 400,-Eur, aj napriek nedoriešenému finančnému a právnomu stavu v tejto spornej veci. Ďalej súdu dali na vedomie, že nie je potrebné prijatie osobitného subjektu Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dostatočne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu viacerými podaniami, ako aj predložil všetky potrebné dôkazy. Stotožnil sa napadnutým rozsudkom a navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

4. Žalované vo svojej odvolacej replike zdôraznili, že žalovaná strana uhradila žalobcovi nad rámec jeho finančných údajov uvedených v žalobe až 16.300,-Eur, ktoré dokladovali dôkazmi (podľa prílohy). V ďalšom zopakovali svoje tvrdenia uvedené už v podanom odvolaní vrátane odvolacieho návrhu na zrušenie rozsudku v odvolaní napadnutej časti a návrhov na doplnenie dokazovania.

5. Následne odvolateľky zaslali prvoinštančnému súdu na vedomie ich podania vo veci vedenej Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod. sp.zn. 11CoCsp/31/2022 (v spore o neplatnosti dražby) zo dňa 28.10.2022 a dňa 04.11.2022.

6. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a súvisiacom výroku IV. o náhrade trov konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a aj podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z dôvodov odvolania súčasne vyplýva, že súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalovaných uvedenými v ich podaniach (okrem iného aj s námietkou ohľadne výšky poskytnutého úveru) čo zakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

8. Žalované v priebehu konania (a rovnako aj v podanom odvolaní) namietali hrubé porušenie povinnosti veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu klienta (schopnosť spotrebiteľa splácať úver), ktorá je uložená ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a nesplnenie ktorej má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Okresný súd vyjadril stručný, ale správny právny názor, že predmetná zmluva o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 15.04.2014 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle vyššie uvedeného zákona, preto jeho ustanovenia na túto právnu vec nemožno použiť. S týmto právnym názorom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti odvolací súd opätovne pozornosť žalovaných upriamuje na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. b/, resp. písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom (podľa tohto zákona) nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ani úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti. Akákoľvek právna argumentácia žalovaných opierajúca sa potom o ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. je bezpredmetná a ich snaha dosiahnuť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru týmto spôsobom nemôže byť úspešná. Predmetom konania je nárok uplatnený na základe zmluvy o úvere, ktorý bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a lehota splatnosti úveru bola viac ako desať rokov, na predmetnú zmluvu sa preto nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. (účinný v čase uzatvorenia zmluvy). Zároveň odvolací súd pre úplnosť podotýka, že na uvedenú zmluvu

sa (vzhľadom na dátum jej uzavretia) nevzťahujú ani ustanovenia zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú až na zmluvy uzavreté po 20. marci 2016. Zmluva o medziúvere jednoznačne určuje poskytnutie finančných prostriedkov ako stavebného úveru, za účelom presne definovaným, súvisiacim s nadobudnutím, resp. výstavbou, modernizáciou nehnuteľnosti. Obsah zmluvy teda zodpovedá požiadavkám zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a zmluva bola uzavretá platne. Na daný úver sa nevzťahuje ani § 24 zákona č. 129/2010 Z.z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy), nakoľko pôvodný veriteľ ako banka nie je podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) tzv. „iným veriteľom“. V zmysle uvedeného tak žalobca má nárok voči žalovaným nielen na vrátenie poskytnutej istiny, ale i tých úrokov a poplatkov, ktoré boli v zmluve platne dohodnuté, a ktoré ešte neboli zaplatené. Hoci potom predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, s poukazom na konštatovanie, že predmetný úver nebol spotrebiteľským úverom podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v čase jeho poskytnutia, nie je možné ani určiť, že úver sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov. Takéto určenie umožňuje iba zákon o spotrebiteľských úveroch (pričom na daný úver sa tento zákon nevzťahoval, preto nebolo možné na predmetný úver ustanovenia tohto zákona aplikovať). Odvolací súd preto v tejto časti konštatuje správnosť zistenia skutkového stavu a jeho právneho posúdenia súdom prvej inštancie.

9. Pokiaľ žalované v odvolaní (rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie) opakovane poukazovali na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, majú za to, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý nemá bankovú licenciu, odvolací súd túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú stotožňujúc sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané porušenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tejto časti svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil a prijaté právne závery dostatočne vysvetlil, keď poukázal na to, že v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu boli žalované v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to aj napriek opakovaným výzvam, ktoré nakoniec viedli k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto veriteľovi (O. A. A.) nič nebránilo v možnosti postúpiť pohľadávku zo zosplatneného úveru aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. Žalobca predložil zmluvu o postúpení pohľadávok a postúpenie pohľadávky bolo oznámené aj žalovaným, čím bola daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie žaloby. K tejto argumentácii a pre bližšie vysvetlenie veci odvolateľkám odvolací súd len v stručnosti dopĺňa, že zákon č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru nielen na inú banku, ale tiež aj na tretiu osobu (a to aj na osobu bez bankovej licencie) a bez súhlasu dlžníka. Všetky uvedené podmienky boli v tejto právnej veci splnené. Právny názor odvolateľiek, že banka nemôže za žiadnych okolností postúpiť svoju pohľadávku na subjekt mimo bankového sektora tak nemôže obstáť. Pokiaľ teda súd prvej inštancie ustálil, že banka (poskytovateľ spotrebiteľského úveru) platne postúpila predmetnú pohľadávku na žalobcu po skúmaní splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, neodklonil sa od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutiach najvyššieho súdu zaoberajúcich sa touto právnou otázkou a predpoklady pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyložil odlišne. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zjavné, že postupoval podľa judikatúry najvyššieho súdu a dospel k záveru o platnom postúpení pohľadávky banky na žalobcu, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd.

10. V ďalšej časti odvolania žalované poukazujú na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve a vytýkajú súdu prvej inštancie, že absolútne opomenul svoju povinnosť aj bez návrhu jednotlivé zmluvné podmienky z hľadiska ich prijateľnosti preskúmať a označiť vo výroku svojho rozsudku. Predmetné tvrdenia žalovaných v podanom odvolaní sú iba všeobecné, bez konkretizácie na daný prípad, preto odvolací súd aj v tejto časti odvolanie žalobcov vyhodnotil ako nedôvodné. Inými slovami, žalované netvrdili, ktorá konkrétna zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je podľa nich neprijateľná a mala by byť vyhlásená súdom za neplatnú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti sumy 296,-Eur predstavujúcu poplatky za upomienky, ktoré neboli individuálne dojednané priamo v spotrebiteľskej zmluve (dospejúc k záveru, že sadzovník poplatkov nepredstavuje dohodu zmluvných strán, pokiaľ nie je podpísaný tak veriteľom, ako aj spotrebiteľom). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie preskúmaval konkrétne dojednania a zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve a v tomto smere vyhodnotil, že predmetné poplatky,

ktoré neboli individuálne dojednané, predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku a veriteľ ich nemôže oprávnené požadovať. Pokiaľ sa však žalované domnievajú, že uvedené má pôsobiť úplnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, s týmto názorom sa nemožno stotožniť, pretože nemá oporu v ustanoveniach zákona (ako už bolo uvedené v predchádzajúcom odseku, „bezúročnosť“ a „bezpoptatkovosť“ úveru je stanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch, ktorý sa na túto vec neaplikuje). Právny názor žalovaných, že ak spotrebiteľská zmluva (vo všeobecnosti) obsahuje (akékoľvek) neprijateľné zmluvné podmienky, uvedené má za následok, že dlžník - spotrebiteľ je povinný vrátiť len skutočnú sumu poskytnutých peňažných prostriedkov (bez úrokov, bez poplatkov) je nesprávny. Je nepochybné, že časť nároku žalobcu, ktorý sa domáhal okrem istiny aj zaplataenia iných poplatkov, je oddeliteľná časť peňažného nároku a nemá vplyv na zvyšnú časť nároku a jeho dôvodnosť. Pokiaľ potom ide o povinnosť žalovaných spotrebiteľiek zaplatiť popri žalovanej istine aj zmluvne dojednané úroky, v týchto zmluvných dojednaniach ani odvolací súd existenciu neprijateľných podmienok (v podobe „úžernického úroku“) nevzhliadol. Pokiaľ ide o výšku úroku 2,39 % až 5,39 % ročne, tak táto je primeraná, keď nepresahuje priemernú úrokovú mieru obvyklú a uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek v danom období. Žalovaným bol pritom priamo zo zmluvy známy úrok, za ktorý im budú poskytnuté finančné prostriedky zo strany právneho predchodcu žalobcu a rovnako aj skutočnosť, že tieto finančné prostriedky im nie sú poskytnuté bezodplatne. Okresný súd preto nepochybil, keď nevzhliadol dôvody na určenie neprijateľnosti tohto zmluvného dojednania a dojednanie o výške zmluvných úrokov vyhodnotil ako platné.

11. Nie je už však odvolaciemu súdu zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi popri istine úveru a dojednaných úrokoch aj poplatok za spracovanie úveru vo výške 399,60 Eur, ktorý (rovnako ako iné poplatky) nebol výslovne dojednaný v spotrebiteľskej zmluve, ale jeho výška (hoc zrejmá v čase uzatvorenia zmluvy) vyplývala len zo sadzovníka poplatkov. V tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí vadou nepreskúmateľnosti, pretože v jeho odôvodnení absolútne absentuje právna úvaha týkajúca sa posúdenia dôvodnosti tohto žalobcom uplatňovaného poplatku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že poplatok za poskytnutie úveru je nákladom spotrebiteľa súvisiaci s úverom a nemôže byť zároveň považovaný aj za finančný prostriedok poskytovaný na základe úverovej zmluvy. Navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru má zároveň aj ten následok, že sa bude úrочиť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy.

12. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd zameril na ďalšiu odvolaciu námietku žalovaných, a to nevykonanie dokazovania súdom prvej inštancie ohľadne reálneho poskytnutia úveru vo výške 33.300,-Eur a musí konštatovať, že táto odvolacia námietka je dôvodná. Žalobca nijako nepreukázal, či na účet spotrebiteľov poskytol sumu úveru 33.300,-Eur a po jej poskytnutí (v tejto plnej výške) bol spotrebiteľmi uhradený poplatok za uzatvorenie zmluvy, alebo bola na účet spotrebiteľov poskytnutá suma už ponížená o uvedený poplatok. Žalované pritom uvedenú námietku prezentovali už v podanom odpore, preto bolo povinnosťou súdu vykonať dokazovanie v tejto otázke s tým, že dôkazné bremeno zaťažuje stranu žalobcu, čo však súd prvej inštancie opomenul.

13. Pokiaľ žalované ďalej v odvolaní poukazovali na to, že žalobca nepreukázal sumu finančných plnení vykonaných žalovanými v prospech žalobcu s tým, že popierali sumu plnení v prospech veriteľa vyčíslených na sumu 17.306,58 Eur, odvolací súd starostlivo preskúmal obsah spisu a listinné dôkazy predložené obidvoma sporovými stranami, pričom podotýka, že ani spotrebiteľský charakter sporu nezabavuje slabšiu stranu (spotrebiteľa) povinnosti tvrdenia a preukazovania tvrdených skutočností. Žalované tak nemôžu prenášať vlastné dôkazné bremeno viažuce sa na ich tvrdenia, že suma uvádzaná žalobcom nie je správna, a že ony zaplatili viac, na stranu žalobcu a dožadovať sa, aby žalobca preukázal, že plnili viac, než uviedol. Ani listinné dôkazy predložené žalovanými v odvolacom konaní pritom neumožnili odvolaciemu súdu prijať záver, že žalované zaplatili do vydania rozsudku prvej inštancie na úvere viac, než uvádzal žalobca. Žalobca uviedol, že žalované ku dňu zosplatnenia dlhu uhradili sumu 14.428,02 Eur (z ktorej na istinu bolo započítané 7.282,42 Eur a na zmluvný úrok 6.854,60 Eur). Všetky úhrady uvádzané žalovanými (pozn. žalované predložili potvrdenia o úhrade jednotlivých splátok realizovaných za obdobie od novembra 2018 do mája 2022), ktoré boli realizované do vyhlásenia rozsudku dňa 18.01.2022, boli žalobcom ako plnenie žalovaných na pohľadávku započítané, s výnimkou jednej platby vo výške 100,-Eur, keď podľa dokladov predložených žalovanými dňa 25.08.2022 realizovali úhradu vo výške 2x100,-Eur (č.l. 255 spisu) a z tvrdení žalobcu vyplýva len zápočet sumy 100,-Eur dňa 26.08.2022 (č.l. 106 rub). Na druhej strane však žalobca započítal aj úhrady žalovaných,

ktoré z ich tvrdení a dôkazov naopak nevyplývajú (sumu 400,-Eur dňa 24.06.2019, sumu 400,-Eur dňa 21.10.2019 a sumu 400,-Eur dňa 02.12.2019). Žalované teda nepreukázali, že by do vydania rozsudku súdu prvej inštancie zaplatili viac, než bolo preukázané žalobcom. V odvolaní síce uviedli aj vlastné výpočty, ktoré však vychádzali iba predpokladu, že by neboli povinné zaplatiť spolu s istinou aj úroky, čo nemožno považovať za správne, keďže úver nebol (nemohol byť) vyhlásený za bezúročný a žalované sú povinné okrem istiny úveru platiť aj dohodnuté úroky (s otázkou bezúročnosti úveru sa pritom odvolací súd vysporiadal už vyššie a nepovažuje za potrebné svoje závery opakovať). Treba však dať za pravdu žalovaným v tom zmysle, že podľa nimi predložených dokladov došlo k poníženiu rozsahu ich záväzku o čiastočné plnenia uskutočnené po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie úhradami vo výške 2.000,- Eur (plnenia po 400,-Eur vykonané dňa 20.01.2022, dňa 17.02.2022, dňa 17.03.2022, dňa 20.04.2022 a dňa 18.05.2022, vyplývajúce z č.l. 249 a 253 spisu), na čo žalobca nereagoval. Uvedené preto zohľadní súd prvej inštancie v rámci ďalšieho konania, po vykonaní doplňujúceho dokazovania.

14. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru o potrebe zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie ako nepreskúmateľného (v časti priznania sumy poplatku za spracovanie úveru, príp. ustálenia výšky poskytnutého úveru) a pre nevykonanie dokazovania v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci (v otázke poskytnutia úveru v celkovej výške 33.300,- Eur), pričom doplnenie tohto dokazovania by nebolo účelné a presiahlo by rámec účelnosti v odvolacom konaní, preto uvedené bude úlohou súdu prvej inštancie. Rovnako súd prvej inštancie pri svojom novom rozhodnutí zohľadní všetky preukázané úhrady realizované žalovanými na pohľadávku uplatnenú žalobcom v tomto konaní a v tejto súvislosti sa bude musieť zaoberať aj prípadným tvrdeným zánikom nároku žalobcu jeho uspokojením z dražby nehnuteľnosti, ktorou bol predmetný úver zabezpečený.

15. V nadväznosti na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej odvolací súd podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodol aj o zrušení závislého výroku o trovách konania, rovnako napadnutého odvolaním. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v závislosti od výroku vo veci samej rozhodnúť nanovo aj o trovách konania zohľadniac pomer úspechu strán sporu a rozhodnúť aj o trovách tohto odvolacieho konania.

16. Napokon, k námietke zaujatosti voči konajúcemu sudcovi vznesenej žalovanými v podanom odvolaní odvolací súd nepovažuje za potrebné sa osobitne vyjadrovať, nakoľko z jej obsahu je nepochybné, že sa týka iba procesného postupu sudcu v konaní a jeho rozhodovacej činnosti (konkrétne v skutočnosti, že sudca neidentifikoval v spore neprijateľné zmluvné podmienky a neuviedol ich vo výroku rozsudku). Žalované pritom neuviedli žiadne skutočnosti, pre ktoré by mal byť sudca prvej inštancie z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený, t.j. jeho pomer k stranám sporu, ich zástupcom alebo k sporu samotnému, ktoré by zakladali akékoľvek pochybnosti o jeho nezaujatosti. Z vyjadrení žalovaných iba vyplýva nespokojnosť s procesným postupom sudcu, ktorý podľa žalovaných nevykonával dostatočné dokazovanie vo veci a s rozhodnutím vo veci samej, v ktorom neurčil úver ako bezúročný a bezpoplatkový. Samotný fakt, že odvolateľky sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa nestotožňujú, však neznamená, že je daný dôvod na vylúčenie zákonného sudcu konajúceho vo veci z prejednávania a rozhodovania vo veci. Vzhľadom na uvedené sa na námietku zaujatosti neprihliada (§ 53 ods. 3 CSP), preto o nej odvolací súd nerozhodoval.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)